

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **J. J.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2016, čj. KUJCK 139163/2016/ODSH, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 6. 2017, čj. 53 A 1/2017-25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města České Budějovice uznal rozhodnutím ze dne 15. 7. 2016 žalobce vinným ze spáchání dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že dne 30. 1. 2016 v Českých Budějovicích překročil nejvyšší povolenou rychlost minimálně o 14 km/h v ulici Okružní ve směru jízdy od kruhového objezdu ke křižovatce s ulicí Pražská třída: silničním radarovým rychloměrem mu v úseku s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h byla po odečtu odchylky naměřena rychlost 64 km/h. Za toto porušení uložil magistrát žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Žalovaný zamítl blanketní odvolání žalobce a rozhodnutí magistrátu potvrdil dne 21. 10. 2016 rozhodnutím uvedeným v záhlaví.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou krajský soud zamítl, neboť neshledal důvodnými námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, konkrétně osoby přestupce, změřené rychlosti, nejvyšší povolené rychlosti na daném úseku pozemní komunikace a místa spáchání přestupku.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které setrval na své žalobní námitce, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Měření rychlosti jeho vozidla bylo podle jeho názoru provedeno v rozporu s návodem k obsluze, podle kterého se v okruhu +/- 10° od osy antény nesmějí nacházet žádné překážky, které mohly zapříčinit rušivé reflexe vysílaného signálu (např. dopravní značky či stožáry pouličního osvětlení). Krajský soud uvedl, že na snímku z měření nejsou zachyceny žádné rušivé objekty, ačkoliv je na něm zachycena dopravní značka a kovový sloupek plotu. Není však zřejmé, na základě jakých podkladů a úvah soud dospěl k závěru, že dopravní značka není v takové pozici, aby mohla negativně ovlivnit výsledek měření. Osa antény je nadto současně i osou (tedy středem) snímku, kde se právě nachází zmíněné sloupy plotu i dopravní značka.

[4] Krajský soud dále argumentoval tím, že měření provedla řádně proškolená osoba. Stěžovatel však nenamítal, že měření neprovedla proškolená osoba, ale že se při něm tato osoba dopustila chyby. Námitku nesprávného použití rychloměru nevyvrací ani tvrzení soudu, že měření bylo provedeno za použití ověřeného rychloměru. Ověření totiž platí pouze za dodržení pokynů uvedených v návodu k obsluze.

[5] Stěžovatel nesouhlasí ani s tvrzením, že by obrazovka měřicího přístroje zobrazila chybové hlášení a že rychloměr dokáže takovou vadu sám rozeznat. Z návodu k obsluze lze dovodit, že rušivá reflexe se projeví tak, že měřené vozidlo na snímku buď není vůbec, nebo je tam pouze zčásti, což je právě stěžovatelova situace. Proto se stěžovatel domnívá, že výsledek měření rychlosti jeho vozidla není průkazný.

[6] Krajský soud nadto neposoudil (v rozporu se závěry rozšířeného senátu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS), zda správní orgány dostály své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud se totiž fotografie z rychloměru jeví jako nestandardní (je na ní pouze část vozidla) a současně na ní jsou zachyceny i rušivé prvky (dopravní značka, sloup plotu), nebyl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. Správnímu orgánu muselo být z úřední činnosti známo, že k reflexi při měření dochází. Proto stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že k rušivé reflexi ani podle návodu k obsluze nemusí dojít vždy, když se v okolí místa měření nachází potenciální rušivý prvek. V návodu je také uvedeno, že pokud se při měření vyskytne jakákoliv chyba, objeví se na obrazovce měřicího přístroje chybové hlášení a měření se vyhodnotí jako chybné. Ze správního spisu neplyne, že by se vyskytlo chybové hlášení, proto měly

pokračování

správní orgány za prokázané, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Žalovaný dále nesouhlasí se závěrem stěžovatele, že osa antény je současně i osou snímku. Podle žalovaného to nelze ze snímku jednoznačně seznat, neboť na to může mít vliv nastavení kamery. Tento závěr ani nelze dovodit z návodu k obsluze. Ze snímku je navíc zřejmé, že měření proběhlo v protisměru jízdy a dopravní značka se nachází až za měřeným vozidlem, což vylučuje její vliv na výsledek měření. Žalovaný má za to, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, a že tak zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel správnímu orgánu vytýká nedostatečné zjištění skutkového stavu. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán hodnotí podklady pro rozhodnutí podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu.

[10] V nyní projednávané věci sloužily jako podklady pro napadené rozhodnutí oznámení o přestupku podané Policií ČR ze dne 30. 1. 2016; úřední záznam policistů konajících službu o popisu dané události; záznam o přestupku ze silničního radarového rychloměru AD9 C (včetně fotografie, na níž je zachyceno vozidlo v okamžiku přestupku) ze dne 30. 1. 2016; ověřovací list č. 132/15 ze dne 3. 8. 2015, platný do dne 2. 8. 2016, podle něhož silniční radarový rychloměr AD9 C, výrobní číslo 05/0134, splňuje metrologické a technické požadavky na silniční rychloměry; a osvědčení zasahujícího policisty J. V. vydané společností Ramet C. H. M., a. s., které jej opravňuje k ovládání měřiče rychloměru AD9 C. NSS v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 18/2011-54, dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel zpochybňuje pouze naměřenou rychlost. I tehdy je však třeba přezkoumat stěžovatelovy kasační námitky co do kvality zjištěného skutkového stavu.

[11] Ohledně možnosti vzniku rušivé reflexe uvedl správní orgán prvního stupně v posledním odstavci na str. 3 svého rozhodnutí: *„Mezi měřičem a měřeným vozidlem není žádná překážka, která by výsledek provedeného měření mohla ovlivnit.“* Správnímu orgánu tedy byl znám jev rušivé reflexe, podle jeho názoru však nevznikla a odůvodnění tohoto názoru považuje NSS za dostačující. Krajský soud pak tento jev okomentoval na str. 5 rozsudku tak, že *„dopravní značka, potažmo plot, které jsou na snímku zachyceny, se zjevně nenacházejí v takové pozici, aby mohly jakýmkoli způsobem negativně ovlivnit výsledek měření. V případě sloupku plotu se jedná o relativně malý objekt, což platí i pro dopravní*

značku, která se navíc nachází v pozadí snímku. (...) vznik [rušivé reflexe] *lze sice připustit i při zasažení dopravní značky, ovšem pouze za situace, kdy se nachází na exponovaném místě*". Tím stěžovateli oba rozhodující orgány vysvětlily, proč malé předměty, jako je sloupek plotu nebo dopravní značka, které jsou umístěny až za vozidlem, nemohly ovlivnit výsledek měření. Rušivou reflexi může vyvolat i menší kovový objekt, který se však musí nacházet **mezi** rychloměrem a měřeným vozidlem. S tímto vysvětlením se NSS ztotožňuje, a nepovažuje proto výše citovaný závěr krajského soudu za nepřezkoumatelný.

[12] Lze souhlasit se stěžovatelem, že rušivá reflexe se projevuje tím, že měřené vozidlo na fotografii buď není zobrazeno vůbec, nebo je tam zobrazena jen jeho část. V tomto případě však k žádné rušivé reflexi nedošlo, neboť mezi rychloměrem a vozidlem se nenacházela žádná potenciální překážka, a reflexe tak nemohla mít vliv na zobrazení měřeného vozidla. Proto ani není podstatné, že vozidlo stěžovatele není na fotografii zobrazeno úplně celé, jak se domnívá stěžovatel. Podstatné zde je, že se na fotografii nachází celá jeho přední část a že automobil je největší – a současně jediný pohybující se – kovový předmět, který se vyskytuje v radarovém svazku. Jak již uvedl krajský soud, tuto skutečnost mohlo způsobit přiblížení kamery. Měření provedl proškolený policista ověřeným měřidlem, z ničeho tak nevyplývaly žádné pochybnosti o správnosti výsledku měření. Není zcela pravdivé tvrzení stěžovatele, že tyto skutečnosti nemají na řádné provedení měření vliv, neboť pokud by měření prováděl neproškolený policista nebo by bylo provedeno neověřeným měřidlem, mohly by tyto nedostatky způsobit chyby v měření, které by se na výsledku projevily. Vzhledem k tomu, že se tu však nevyskytla ani žádná chyba vyvolaná nesprávným měřidlem či nekvalifikovanou obsluhou, ani chyba jiného charakteru, bylo měření dostatečně průkazné pro závěr o tom, že se stěžovatel dopustil přestupku.

[13] NSS poznamenává, že stěžovatel byl po dobu správního řízení převážně pasivní. To je jistě jeho právo; obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani o nich nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy. Využije-li však svého práva mlčet, nelze rozšiřujícím výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel" všechna možná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Jestliže obviněný ve správním řízení určitou skutečnost žádným způsobem nezpochybňuje, nejsou správní orgány povinny se jí preventivně zabývat ani v řízení odvolacím (viz rozsudek ze dne 16. 6. 2017, čj. 6 As 73/2016-40). Účelem soudního řízení pak není hledat sebemenší pochybení správních orgánů, ale zjistit, zda stěžovatelovy námitky mohly vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti jimi zjištěného skutkového stavu (viz rozsudek ze dne 22. 2. 2017, čj. 7 As 308/2016-80). Stěžovatel na podporu svých žalobních tvrzení nepředložil ani nenavrhl žádný důkaz. Odkazoval sice na dokument „Návod k obsluze", který však není veřejně dostupný, není ani obsahem správního či soudního spisu a stěžovatel jej v žádné fázi řízení nepředložil. V tomto světle se proto jeví meritorní námitky, které stěžovatel uplatnil až v žalobě, jako účelové.

[14] Otázku, zda správní orgány dostály své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy krajský soud posoudil zcela v souladu s usnesením

pokračování

rozšířeného senátu ve věci 10 As 24/2015. V rámci žalobních námitek svůj postoj řádně odůvodnil a právem se ztotožnil se závěry správních orgánů.

[15] Ačkoli jsou věcné závěry krajského soudu správné (správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně a žalobní námitky takto zjištěný skutkový stav nezpochybnily), je třeba uvést na pravou míru jeho zmínku o aktuální judikatuře NSS (str. 6 rozsudku krajského soudu, konec prvního odstavce). Krajský soud zde cituje rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43, podle nějž nelze projednat nové důkazy před správními soudy, pokud byl obviněný ve správním řízení pasivní a nepředložil je již tehdy. Tento rozsudek však byl překonán právě usnesením rozšířeného senátu ve věci 10 As 24/2015, podle nějž je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány *bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku* dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Shodou okolností byl rozsudek ve věci 2 As 215/2014 v usnesení rozšířeného senátu užit k popisu jedné názorové linie v judikatuře; jestliže však už v určité otázce sjednotil judikaturu rozšířený senát, nelze se dovolávat judikatury malých senátů právě v otázce, která byla sporná, a kterou navíc rozšířený senát posoudil jinak.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu